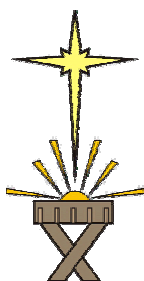

	Strana
Úvodní slovo	2
Rok diecéze	3
Rozhovor s prof. Ladislavem Tichým, Th.D - II. část	4
Světová náboženství	
Judaismus - IV. Svátky.....	13
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	14
Strana pro děti	15
Strana pro mládež	16
Příspěvky ze života farnosti	
Indiánská výprava.....	18
Misijní jarmark.....	19
Místnost pro misijní klubko.....	20
Benefiční koncert.....	21
Adventní vzpomínání.....	22
Něco pro kluky.....	23
Logo farního časopisu.....	23
Zprávy z Pastorační farní rady	24
Ze života farnosti	
Přehled bohoslužeb.....	26
Svátosti a svátostiny	27

Tento adventní úvodník chci začít srdečným pozdravením a přáním pokoje všem, kteří budou tyto řádky pročítat. Přeji vám a vyprošuji velkou radost, kterou můžeme načerpat u jesliček od Dítěte Ježíše.

Jak je mým zvykem, vrátím se nejprve k minulému úvodníku, abych neztratil návaznost. V něm čteme: „*Jestliže poslední tři roky žila naše farnost především starostmi kolem renovace vnějšku farního kostela svatého Vavřince, pak tento rok se její pozornost pozvolna přesouvá do oblasti pastorační. To znamená, že se začínáme více zabývat prací s lidmi a pro lidi. Slovíčko „více“ samo napovídá o čem jde. V úvodníku únorového Zpravodaje jsem se o tom rozepsal. Už nyní děláme mnoho, mnohé děláme dobře a mnohým to přináší radost i užitek. Nyní půjde o to, abychom zajistili našemu úsilí potřebné zázemí a přiměřené trvání. Bez obojího se nám nepodaří vyhnout nepřiměřenému optimismu nebo naopak únavě a pesimismu, na jejichž konci je trpké rozčarování. **Je třeba nalézt rytmus, který odpovídá skutečným možnostem naší farnosti, silám jednotlivců a plánům, které budou co nejvíce odpovídat plánům Božím.**“*

Bez přehánění můžeme tvrdit, že k jesličkám nepřistoupíme s prázdnými rukama. Každý neseme náruč plnou různých událostí. Některé jsou velmi osobní a některé patří celé farnosti.

Některé byly velmi bolestné - úmrtí našich drahých, nedorozumění, zklamání, rozčarování a napětí ve vzájemných vztazích, osobní neúspěchy...

Některé byly velmi radostné - narození dítěte, svatba, vydařené církevní slavnosti (namátkou jich několik vyjmenuji - celonoční adorace na Zelený čtvrtek, Misijní den a Svatodušní vigilie, slavnost Těla a Krve Páně, žehnání školních aktovek na zahájení školního roku, dožinky... atd), pastorační projekty (výlety pro děti z hodin náboženství do Bílé Vody, Prahy a Špindlerova Mlýna, pouť do Schönstattu, farní chaloupka pro děti, výprava „Po stopách indiánů“ atd...). Bohatá aktivita Misijního klubka, krásná setkávání seniorů a ceněná služba Charity na území naší farnosti.

Některé jsou samozřejmě součástí života farnosti - pravidelné vydávání Zpravodaje, služba akolytů, návštěvy nemocných, poutní slavnosti v jednotlivých vesnicích, zásvětná pouť do Sloupu, příprava dětí na první svaté přijímání, příprava biřmovanců atd...

Některé byly mimořádné a nebudou se jen tak opakovat - návštěva apoštolského nuncia v České republice arcibiskupa mons. Diega Causera ve farnosti, návštěva p. Jiřího Šlégra ředitele PMMD, putování po farnosti, natáčení Misijního klubka v TV Noe a nakonec práce na vzniku první Pastorační farní rady. Mohu jen opakovat - **děláme mnoho, mnohé děláme dobře a mnohým to přináší radost i užitek.** Na druhém Farním dnu, který se uskuteční v únoru příštího roku, se budeme snažit vše zmapovat a tak s vděčností znovu prožít radost, kterou nám naše úsilí přineslo. Modleme se, aby byl farní den alespoň tak povedený jako ten první.

3 Úvodní slovo, Rok diecéze

A protože je jasné, že ne vše se podařilo, chci poděkovat všem, kteří s laskavostí snášeli i to, co nebylo správné nebo jen příliš uspěchané.

Děkuji také všem, kteří chápou, že moje výzvy ke spolupráci na vzájemném díle jsou především výzvami ke vzájemnému otevření srdcí, a jsou připraveni hledat spolu se mnou Boží vůli pro naši farnost.

Děkuji všem, kteří mi projevovali svoje přátelství i těm, kteří mi dokázali do očí říci svůj názor, i když věděli, že jej nebudu sdílet.

Děkuji za vše! Tento dík ponesu s radostí k jesličkám Dítěti Ježíši, který již od 1. prosince putuje po našich domácnostech v podobě pražského Jezulátka a chce rozjasnit nejen tváře dětí, ale tváře nás všech.

Pokoj, požehnání a radost vyprošuje o. Roman

Rok diecéze

„Rok 2007 budeme v naší diecézi při příležitosti jejího 230. výročí založení prožívat jako Rok diecéze. K této příležitosti vznikla vložka diecéze, reprezentativní publikace Brněnská diecéze - Historie a vzpomínky a Nástěnný kalendář pro rok 2007. Dále brněnské biskupství připravilo logo, seznam osobností diecéze, které nás budou celým rokem provázet

(Sv. Cyril a Metoděj – roku 863 přišli na Moravu, apoštolové víry, patroni Evropy ,

Sv. Zdislava z Lemberka – (1220-1252) – pochází z Křižanova, patronka rodin,

Sv. Jan Kapistránský (1386-1456) – věhlasný františkánský kazatel, roku 1451 kázal na Petrově,

František kardinál Ditrichštejn (1570-1636) – olomoucký biskup, zakladatel kolegiální kapituly v Mikulově,

Sv. Jan Sarkander (1576-1620) – kněz a mučedník, na Petrově přijal roku 1609 kněžské svěcení,

Ctihodný Martin Středa (1587-1649)- jezuitský kněz, udržel v Brně naději při švédském obléhání,

Jan Blažej Santini Aichl (1677-1723) – významný barokní architekt, autor několika kostelů v diecézi,

Jiří Josef Camel (1661-1706) – jezuita, brněnský rodák, botanik ,

Sv. Klement Maria Hofbauer (1751-1820) – redemptorista, rodák z Tasovic, misionář ve Vídni a Varšavě,

František Sušil (1804-1868) – teolog, sběratel moravských lidových písní,

Johann Gregor (Řehoř) Mendel (1822-1884) – opat augustiniánského kláštera na Starém Brně, zakladatel moderní genetiky,

Leoš Janáček (1854-1928) – hudební skladatel, spoluzakladatel a ředitel varhanické školy v Brně,

Bl. Restituta Helena Kafková (1894-1943) – řeholní sestra a mučednice pocházející z Brna)

a kalendář termínů různých akcí. Naplánovány jsou také poutě jednotlivých děkanství do brněnské katedrály.“

Modlitba za diecézi

Všemohoucí Bože,
děkujeme ti za všechny dary a milosti,
kterými jsi zahrnul nás i předcházející
generace naší diecéze.

Prosíme tě, pomáhej nám,
ať v rozdílnosti našich služeb
zůstaneme věrni svému poslání
stávat se uprostřed dnešní společnosti
znamením a darem tvé lásky.

Dej, ať jsme pevně spojeni s Kristem
a navzájem mezi sebou,
aby tě skrze nás ostatní poznávali -
jako Otce a záruku naplnění smyslu života.

Na přímlovu Panny Marie, Matky církve,
patronů svatého Petra a Pavla,
i všech dalších světic a světců
spojených s brněnskou diecézí i s celou církví
o to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

„Věřit pro mě znamená mít světlo života...“ (II. část)

Děkanem na Teologické fakultě - výpomoc v nouzi

V letech 1991 – 1997 jste vykonával funkci děkana Teologické fakulty. Můžete posoudit, zda se změnila v průběhu posledních let (po roce 1989) příprava studentů teologických fakult na kněžská povolání?

V roce 1991 jsem nastoupil necelý rok po obnovení Teologické fakulty v Olomouci jako děkan. Nebyl nás tehdy dost vysoký počet učitelů, byly to stísněné poměry. Stal jsem se děkanem, protože to neměl kdo dělat, alespoň já jsem to tak vnímal - spíše jako výpomoc v nouzi. Snažil jsem se tvořit to základní na fakultě, jako je příprava prostor, budování knihovny...

Studium na fakultě se změnilo. Do roku 1998 nebylo v teologii nutné mít diplomovou práci. Zdálo se nám, že nebude možné ty diplomové práce zavést, ale dnes je to docela běžné. Je to na jednu stranu pro studenty náročné, ale mohou se tak naučit pracovat s literaturou, formulovat myšlenky... Celkový počet studentů nyní přesahuje tisíc a pokud jde o studenty čisté teologie, je ovšem mnohem menší, než byl po otevření fakulty v letech 1990 – 1991.

Jak vnímáte dnešní studenty?

Studenti jsou taková skupina lidí, když to řekneme neutrálně, která je v jistém smyslu stále stejná. Často se studenti snaží prostě vystudovat zvolený obor a volí cestu nejmenšího odporu. Potřebují splnit požadavky, složit zkoušku a to je to hlavní, a co bude potřebné pro život, je už vedlejší... Dnešní studenti mají mnohem více možností, např. je zde internet. Na internetových stránkách můžeme najít spoustu informací, které jsou těžko dostupné a je třeba s nimi pracovat a umět to využít. Internet není však jen pozitivní, je zde i spousta nesmyslů, názorů, které jsou úplně ujeté...

Nyní působíte na Cyrilometodějské teologické fakultě, jste vedoucím katedry biblických věd, jaké předměty studentům přednášíte? Co je obsahem vašich přednášek?

Já teď přednáším exegezi Nového zákona pro obor teologie, exegezi evangelií a novozákonních listů. Kromě toho vypisuji semináře – zájem je menší – kreditní systém nutí studenty, aby si zapisovali předměty, které mají hodně kreditů. Pro zájemce jsem vypsál nyní exegezi Pastorálních listů.

Kolik pracovníků má katedra Biblistiky? Jaký věkový průměr na vaší katedře?

Je to deset pracovníků. Ne úplně všichni jsou na plný úvazek. Průměrný věk není příliš vysoký. Věkově jsem nejstarší já, ostatním je většinou do čtyřiceti let.

5 Rozhovor s prof. Ladislavem Tichým, Th.D.

Máte dostatek mladých doktorandů na vaší katedře, kteří se zabývají vědeckou činností – internistů a jaká jsou témata jejich disertačních prací?

Je jich několik. Ale zda máme dostatek doktorandů, to je relativní. Někteří pracují pomaleji, někteří méně. Já sám jsem měl jednoho doktoranda, kterého jsem provázel od základního studia až po doktorát. Je to Mgr. Pavel Zahradníček, Th.D., který mě příjemně překvapil, jak pilně studoval a jak zvládl i cizí jazyky... Napsal práci o sv. Pavlovi, o jeho námaze, kterou vynakládal při své misijní práci. Dokonce toto dílo bylo vydáno vlastním nákladem. Byl bych rád, kdyby pokračoval ve vědecké činnosti, ale má jistě spoustu starostí s duchovní správou...

Studium teologie je náročné, musí každý kněz absolvovat vysokou školu a proč?

Já myslím, že je to nezbytné. Samozřejmě existovaly takové názory, že by se mohl vysvětit i někdo, kdo nemá vysokou školu. Studium teologie je potřebné už vzhledem k prostředí. Dnes je u nás velké procento těch, kdo mají nějakou vysokou školu, někdo má dokonce dvě, a kněz musí být připraven na rozhovor s těmito lidmi. Takže je to nutné i z hlediska společenského.

Pro vás pedagoga právě končí přednášky v zimní semestru, jak odpočíváte v období volna?

Relaxace je různá. Odpočinu si třeba, když změním režim dne. Nebo se někde podívám na nějaký den. Např. zajedu do Vídně, kde ovšem většinu času trávím v knihkupectvích, kde vyhledávám literaturu, která mě zajímá.

Nakupujete knihy pouze v knihkupectví?

Nakoupil jsem mnoho titulů přes internet, nejlepší zkušenosti mám s antikvariáty z Německa, kde jsem sehnal tituly, které již několik desetiletí nejsou na pultech.

Karolinum 31. 10. 2005: jmenování profesorem pro obor teologie

Co právě čtete? A mohli byste doporučit nějakou knihu, která vás naposledy oslovila?

Teď mám rozečtenou úplně novou knihu, která vyšla v Německu: „Žít z hloubky“; je to breviář textů Edity Steinové. Knihu, kterou jsem četl v češtině a kterou mohu doporučit, je „Až k prolití krve“ o knězi MUDr. Ladislavu Kubíčkově.

Většinu času tedy trávíte v Olomouci, co se vám tam líbí?

Poznal jsem Olomouc za času svých studií. Pak jsem tam přišel v roce 1990. Od dob mých studií se tam mnoho změnilo k lepšímu. Líbí se mi, jak vypadají budovy, jaké jsou tam možnosti... Máme tam například nově otevřené Arcidiecézní muzeum.

Který kostel v Olomouci navštěvujete nejvíce a proč?

Nejčastěji chodím do kostela Sv. Michala, který se nachází tři desítky metrů od domu, kde bydlím. Zastavím se také často v kostele sv. Mořice a Neposkvrněného početí Panny Marie (u dominikánů). Do těchto kostelů ovšem chodí hodně turistů. Pokud člověk potřebuje více klidu pro soukromou modlitbu, tak to nabízí klášterní kostel kapucínů.

Viděl jsem v biblistice detailnější práci, která pracuje s textem, s významem slov a s poselstvím Božího slova...

Pamatujete si, kdy jste se v mládí poprvé začel do Bible?

Tatínek měl Nový zákon Colův a také vydání Starého zákona ve třech svazcích od prof. Josefa Hegera – krajana z Nyklovic. V těchto knihách jsem si četl, ale nebylo to snadné čtení. Mnohem více na mě zapůsobilo, když jsem dostal do ruky misálek, který vyšel v Římě. Překlad biblických textů byl srozumitelný, čtivý a oslovil mě.

Co vás vedlo k hlubšímu studiu Bible?

Řekl jsem si: čím bych mohl být užitečný? Právě při výkladu Písma svatého je potřebná znalost jazyků. Také při čtení různých biblických komentářů jsem měl dojem, že tyto výklady nejsou pro mě až tak nepochopitelné a že bych snad dokázal řešit podobné problémy. Viděl jsem v biblistice detailnější práci, která pracuje s textem, s významem slov a s poselstvím Božího slova...

Přivedla vás Bible k pochopení Boha nebo je Bůh předmětem víry?

Bůh je předmětem víry. Někteří filozofové sice řekli: „Já nevěřím, já vím, že je Bůh.“ Ale Bůh, o kterém vydává svědectví Písmo, ten musí být předmětem víry. To, co čteme v Písmu svatém, to je poznání Boha, který je mnohem bohatší a který, jak je to poznat už ze Starého Zákona, zůstává pro nás tajemstvím. Ale v Novém zákoně se dozvídáme, že toto tajemství se dá vyjádřit tím, co čteme v prvním listu Svatého Jana ve čtvrté kapitole v osmém verši: „Bůh je láska“. Texty Písma nám umožňují Boha poznat, ale žádný text nemůže Boha plně vystihnout, abychom ho plně pochopili tak, že Bůh by byl pro nás jen nějakou skládkou či příručkou.

K jaké pasáži v Bibli se vracíte a rozjímáte?

Konkrétně je to např. závěrečná část osmé kapitoly listu Římanům. V současnosti to pokládám za takový nosný text.

Tajemství Božího slova nemůžeme nikdy vystihnout, vysvětlit beze zbytku.

Má význam čtení Bible pro dnešního člověka?

Myslím si, že má velký význam. Samozřejmě Písmo svaté, alespoň podle katolického chápání, by měl křesťan v první řadě poznávat ve společenství církve při bohoslužbě... Ale kromě toho by měl křesťan mít Písmo svaté doma a číst jej. Je pravda, že sice velké procento katolíků podle nedávného průzkumu v některých evropských zemích má doma Písmo svaté, ale mizivé procento z nich Bibli čte.

Stačí číst samotnou Bibli nebo je nutné k tomu číst komentáře a výklady?

Bible je kniha z jiné doby, z jiného kulturního prostředí a není úplně srozumitelná. Jsou tam texty srozumitelné každému člověku, ale většina textů potřebuje poučení, jak k nim přistupovat, i vyložení odborných výrazů a reálií ze starověku. Proto je potřeba určitých pomůcek, komentářů, poznámek...

Někdo ovšem může mít představu, které říkám zjednodušená: tak já si teď opatřím k určité biblické knize důkladný komentář, který napsal nějaký významný katolický odborník a budu vědět, co potřebuji...

V žádném komentáři nemáme záruku, že zde najdeme odpovědi na všechny otázky, které v nás biblický text vyvolá. Ani já, když mám k nějaké knize Nového zákona třeba patnáct komentářů, tak si nemůžu dělat iluze, že tam naleznou úplně všechny odpovědi...

Pokud ovšem srovnáme komentáře různých autorů k jednomu biblickému textu, nalezneme často mnoho odlišností výkladu...

Jistěže se některé komentáře rozcházejí, některý autor říká, že je to třeba chápat tak, druhý autor však vykládá text jinak. To nás nesmí překvapit, protože jsou určitá místa nebo spíše je to velká část míst v Bibli, která se dají chápat trochu odlišným způsobem nebo dokonce i způsobem protikladným. Rozdílnému výkladu je potřeba rozumět tak, že nebylo zatím dosaženo jednoty v chápání určitého místa Bible. Tajemství Božího slova nemůžeme nikdy vystihnout a vysvětlit beze zbytku. Ale základní pravdy a určitá místa jsou natolik jasná, že se křesťan má o co opřít, z čeho vycházet a má z čeho žít.

V roce 1992 byla vydána vaše kniha „Úvod do Nového zákona“, která je prezentována „jako snaha odpovědět na všechny základní otázky této nejrozšířenější knihy světa“. Můžete stručně přiblížit co obsahuje? A čím se liší od přepracovaného vydání v roce 2003?

To první vydání bylo nedokonalé svým rozsahem, některé otázky byly rozpracovány příliš stručně. Je to běžná věc, že knihy vycházejí ve více vydáních a pozdější vydání se snaží prohloubit, doplnit, opravit a rozšířit to, co bylo nedostatečné nebo dokonce chybné v tom předcházejícím.

Ani to vydání druhé neodpovídá na všechny otázky, ale myslím si, že odpovídá na ty základní otázky ohledně jednotlivých knih Nového zákona, co každá kniha obsahuje, kdo ji napsal, pro koho ji napsal, kde ji napsal a jaký má význam. Na některé otázky není vždy jednoznačná odpověď, autoři mají různé názory, pak se zvažuje, co je pravděpodobnější.

Které evangelium je nejnositelnější pro katolika a proč?

To je otázka, která není tak jednoduchá, jak se na první pohled zdá. V dějinách se nejvíce četlo Matoušovo evangelium. Před 2. vatikánským koncilem se četlo v liturgii hlavně o nedělích. Je v něm hodně poučení, máme tam horské kázání, zásady pro život, modlitbu Páně, veřejné působení Ježíše Krista, hodně Ježíšových zázraků, rozsáhlé Ježíšovy řeči. Potom je tady také evangelium sv. Lukáše, kde jsou velice krásné texty, např. 15. kapitola: podobenství o ztracené ovci, o ztracené minci a marnotratném synu. Z literárního hlediska je toto evangelium skvostné dílo... Bez Janova evangelia bychom se také těžko obešli.

Již jste uvedl, že právě láska bylo to hlavní, co vás zaujalo na křesťanství. Téma lásky v Novém zákoně - to mi nedá nezmínit Velepíseň lásky apoštola Pavla. Jaký je váš vztah k tomuto textu?

Nyní se zabývám velmi důkladně tímto textem, který se tradičně nazývá Velepíseň lásky. I když souhlasím s názorem, že to žádná píseň není, vyjadřuje velice krásně a působivě centrum a hlavní poselství křesťanství, tj. lásku.

Svatý Pavel vícekrát hovoří o víře, ale zároveň říká (1 Kor 13,2): „Kdybych měl všecku víru, že bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic.“ To ukazuje, že pro něho láska byla rozhodující. Když pak připomenu dvacátý verš druhé kapitoly Pavlova listu Galatánům: „Život, který žiji nyní v těle, žiji ve víře v Božího syna, který mě miloval a za mě se obětoval.“ Tam slovo láska není, ale je přesto vidět, co pro sv. Pavla znamená láska.

Můžete přiblížit náplň vaší práce o 13. kapitole listu Korintánům?

Práce má dvě části. První část je komentář k třinácti a půl veršům biblického textu (řadím tam i druhou polovinu posledního verše 12. kapitoly) a druhá část obsahuje součást exegese Wirkungskgeschichte – dějiny působení (účinků) toho textu. To je řada autentických textů, které se vyslovují, alespoň k některým formulacím z 13. kapitoly 1. listu Korintánům.

Nejkrásnějším textem, který se sem hodí, je text od svaté Terezie z Lisieux. Jedná se o velice známý text, který se čte v liturgii hodin o jejím svátku, v němž sv. Terezie mj. říká: „Láska mi dala klíč k mému povolání...“ a vychází právě z textu svatého Pavla.

Připravuji vědecké dílo, ale snažím se psát i pro ostatní, kteří budou mít zájem si některé informace nebo texty přečíst.

9 Rozhovor s prof. Ladislavem Tichým, Th.D.

Jaký je pracovní název tohoto díla?

Pracovní název je Chvála lásky. A tak asi bude také i dílo nazváno.

Někteří religionisté tvrdí, že zakladatelem křesťanství je svatý Pavel? Jak toto mínění vnímáte vy?

Tento názor je velice zjednodušený. Svatý Pavel je postavou Nového zákona, o které můžeme nejvíce říci. Protože máme spisy, které pocházejí autenticky od něho, od Ježíše Krista nemáme žádný spis. On měl jistě měl obrovský vliv. Když připomeneme ještě jeho slova z listu Galatánům ve druhé kapitole, dvacátém verši „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“, vidíme, že on sám byl závislý na Kristu. „Vnitřní i vnější souvislosti mé víry vedou k Ježíši Kristu,“ tak by to asi prohlásil apoštol Pavel, ale neřekl by „já jsem založil křesťanství“.

Pokud byste měl příležitost se setkat se svatým Pavlem, existuje otázka na kterou byste chtěl znát jeho odpověď?

Svatý Pavel to podstatné zanechal ve svých listech. Spíše by to bylo takové radostné setkání, řekli bychom si, že my víme, o co jde.

Každý překlad Bible je určitým výkladem

Před šestnácti lety začala vycházet první sešitová pracovní vydání Jeruzalémské bible v českém jazyce. Podílel jste se na překladu této bible. Zamýšlí se již její kompletní vydání?

Jeruzalémská bible je původně francouzská. Jeruzalémská bible se nazývá proto, že většina autorů a překladatelů souvisela s Biblickou školou v Jeruzalémě. Je to takový příklad vydání Písma svatého, které je opatřeno úvodem, poznámkami a které mělo velkou reputaci. Proto vyšly překlady vydání Jeruzalémské bible i v jiných evropských jazycích.

Připravuje se tedy i české vydání. Já jsem se podílel na přípravě řady knih ze Starého zákona a spolupracoval jsem na evangeliu Sv. Matouše... Práce ovšem trvá dlouho a není to snadné. Tento projekt se může zdát trochu kontroverzní, protože někdo může mít dojem, že jde o překlad z francouzštiny. Samozřejmě poznámky a výklady jsou přeloženy z francouzštiny. Biblický text se pak snaží orientovat způsobem, jak překládali francouzští autoři. Je však třeba ho kontrolovat podle originálu.

V dubnu letošního roku byl vydán Český katolický překlad Bible - Pět knih Mojžišových. Patříte do týmu odborníků, kteří se podílejí na tomto překladu. Mohl byste přiblížit tento projekt?

U nás nemáme katolický překlad celého Písma svatého. Posledním celým překladem byl překlad Jana Hejčla, který překládal Starý zákon, a Jana Ladislava Sýkory pro Nový zákon ze začátku 20. let dvacátého století. Pak už máme buď jenom samotná vydání Nového zákona nebo Starý zákon Hegerův. Je zde Ekumenický překlad a nedokončený projekt Jeruzalémské bible (viz výše).

Projekt Karmelitánského nakladatelství je vydání Písma svatého v kompletní podobě s úvodem a poznámkami pro katolické věřící. Práce na vydané knize Pentateuch trvala asi osm let. Toto vydání může sloužit jako průběžný kámen, připomínky by se měly zpracovat do konečného vydání.

Kdy se plánuje další katolické vydání Starého zákona?

Prorocké knihy by mohly vyjít do dvou let, překlad potřebuje jenom revizi, ale poznámky budou ještě trvat.

Pracuje se již na katolickém překladu Nového zákona?

Máme liturgický překlad, který existuje v úplnosti pro Nový zákon, ale je mnoho míst, která jsou přeložena volně, nebo někdy tatáž formulace, která je na více místech, není přeložena stejně. Komise, která to dělala, tenkrát neměla počítače, aby se to přesně kontrolovalo... Taky jsou tu určité nedostatky, které se mají odstranit. Ředitel Karmelitánského nakladatelství P. Jan Fatka, OCarm., mě před časem pověřil, abych knihy Nového zákona začal korigovat, už jsem udělal Evangelia a teď pracuji na Skutcích.

Uvažuje se o vydání České katolické bible v jednom svazku? Už jen vydaná kniha Pentateuch má 550 stran...

Při pracovních setkáních jsem já sám byl toho názoru, že poznámky by měly být stručnější. Biblický text k poznámkám je v poměru 40:60, což je možná méně praktické. Stejně v těch poznámkách čtenář nenajde odpovědi na všechny problémy, stačilo by snad základní vysvětlení. Převládající názor v té pracovní skupině je však odlišný. Ovšem počítá se s vydáním v jednom svazku, možná se budou muset potom některé poznámky trochu zkrátit.

Pokud si v budoucnu budu chtít pořídit celý katolický překlad Bible, kolik bude stát, když letos vydaná kniha Pentateuch stojí 450 Kč?

Také tuto otázku jsem vznesl v naší pracovní skupině. Bylo mi řečeno, že do 1500 Kč by se to vešlo. Existují dnes možnosti nižších výrobních cen, knihy se tisknou v Číně nebo na Filipínách.

Mohl byste odhadnout, kdy se objeví na pultech knihkupectví kompletní vydání České katolické Bible?

Řádově jsou to roky, než bude existovat vydání celého Písma svatého v jednom svazku. Když to vezmu optimisticky, je to někdy v roce 2012.

Domníváte se, že tuto knihu by si měl pořídit každý katolík?

Ano, jistě. Alespoň ti, kteří mají středoškolské vzdělání.

Jaký je rozdíl mezi ekumenickým překladem, katolickým překladem a překladem Jeruzalémské bible?

Musíme rozlišovat, jestliže máme ekumenický překlad – měli by se s ním identifikovat katolíci, evangelíci, čeští bratři. Například protestanté uznávají za součást Písma svatého menší počet knih Starého zákona než katolíci.

11 Rozhovor s prof. Ladislavem Tichým, Th.D.

Když máme katolické vydání, výklady respektují katolickou nauku. V poznámkách se odkazuje ke skutečnostem, které jsou vlastní katolické církvi... Katolický překlad je vlastně překlad, který by měl být využíván při katechezi a při bohoslužbě.

Jeruzalémská bible může sloužit jako studijní pomůcka pro katolíky. I při revizi liturgického překladu se můžeme od ní nechat poučit. Hlavní překladatel z francouzštiny, pan profesor Halas, syn známého básníka Františka Halase, má nadání pro dobré formulace v češtině.

A proč je nutné vytvářet další překlady Bible?

Žádný překlad není dokonalý. Každý překlad je provizorní. Může tedy existovat ještě překlad, který je lepší než ten překlad, který už máme.

Jazyk se mění, překlady se musí aktualizovat. Ale pokud nebereme v úvahu změnu jazyka, je zde více možností podob textu, podob překladu... Čím více překladů Písma svatého máme, tím větší možnost pochopení biblického textu zde je. Každý překlad je určitým výkladem... Netřeba se bát více překladů.

Korán chápou vyznavači islámu jako knihu, která spadla z nebe

V současnosti se hodně hovoří o islámu. Jaký máte názor na toto náboženství?

Problém islámu je ten, že tam není jako v křesťanství - zvláště v katolické církvi, někdo, kdo by řekl, toto je nauka, které je třeba se držet a toto je nauka, kterou je třeba odmítnout. Je většina vyznavačů islámu, kteří jsou mírumilovní, kteří mají dobré představy. Ale chybí tu určitá stupnice hodnot, jako je v křesťanství. Je v něm také něco jako desatero; je tam třeba uvedeno „nezabiješ, leč po právu“. To už je formulace, která připouští širší výklad.

Jaký je hlavní rozdíl mezi Koránem a Biblií?

Doporučil bych k přečtení knihu „Bibel und Koran“, kterou napsal prof. Joachim Gnilka. Moc se mi líbila, jak vysvětluje mnohé shody a rozdíly mezi Biblií a Koránem, a napsal jsem na ni i recenzi (Was sie verbindet, was sie trennt - Co je spojuje, co je rozděluje). Sledoval jsem jednu diskuzi v rakouské televizi, kde jeden účastník (myslím, že zástupce židů) řekl: „Muhamad napsal“, ale zástupce muslimů vyskočil a ohradil se: „to napsal Alláh“. Korán chápou vyznavači Islámu jako knihu (když to řekneme jednoduše), která spadla z nebe. Pro nás křesťany je Písmo svaté Boží slovo, ale je to slovo Boží ve slovu lidském, tak jako Syn Boží se vtělil a stal se člověkem.

Nevidím jinou cestu, než cestu dialogu s islámem. Dialog je možný s těmi, kteří chápou Korán jako duchovní poselství; kde se chápe ve smyslu výzvy k násilí, tak to je špatné. Při diskusích je totiž možné najít styčné body.

V Koránu jsou některé myšlenky velice pěkné, třeba je tam myšlenka, která připomíná sv. Terezii z Avily „Jediný Bůh mi stačí“. Najdeme tam například i tuto větu: „Nedosáhnete zbožnosti, jestliže nedarujete něco, co máte rádi.“ Nemáme to takto vyjádřeno v Novém zákoně, ale v něm je řečeno: „Láska... nemyslí jen na sebe“ (srov. 1 Kor 13,5), tj. co uděláte pro druhé, uděláte i pro sebe.

Mě přitahuje to, co je autentické, skutečné slovo

Na co se nejvíc těšíte?

V globální pohledu bych řekl upřímně do nebe. V té pozemské části se těším, až dokončím práci, na které v současnosti pracuji.

Co vás v poslední době obzvláště potěšilo a naopak zarmoutilo?

Potěšilo mě to, co koná současný Svatý otec – jak se snaží soustřeďovat na ten základ, jímž je Bůh, a to je důležité pro současné katolíky i pro další lidi, kteří jsou schopni to poselství vnímat. Když byl zvolen současný Svatý otec, tak i ten, kdo nebyl proti němu, mohl mít obavy, že může dojít k určité polarizaci i v církvi, ale nedošlo k tomu.

Když vnímáme, nejenom u nás, ale i ve světě násilí, které je, tak to je stálý zármutek. Těžko se hledá nějaký lék. Například když to vezmeme z pohledu křesťanů, tak je zarmucující, jak to nyní vypadá ve Svaté zemi. Na začátku 20. století převážná většina obyvatelů Betléma a Nazareta byli křesťané. V současnosti jsou to již malá procenta křesťanů, kteří tam žijí. Křesťané se tam cítí znevýhodnění, v nebezpečí a odcházejí, stěhují se jinam...

Na stáří se mnozí lidé navrací do míst svého dětství, neplánujete vrátit se do Olešnice, až nastane váš důchodový věk?

Nic takového jsem zatím neplánoval. Víím o hodně případech kněží, kteří si připravovali svůj důchod a pak toho neužili a nebo se nedožili. Myslím, že to není příliš efektivní a dobře vynaložený čas takto plánovat...

Váš oblíbený světec?

Na svém mobilu mám postavu mladé dívky s vlasy do drdolu - známá fotografie patnáctileté Sv. Terezie z Lisieux. Přečetl jsem celé její dílo a velmi mě oslovilo. Mě přitahuje to, co je autentické, skutečné slovo. Toto mohu říci také o vzpomínkách Sv. Terezie Benedikty od Kříže - Edity Steinové „Ze života jedné židovské rodiny“, které jsem loňského roku četl.

Máte nějaké oblíbené období liturgického roku a proč?

Dobu adventní a dobu vánoční. Je tam hodně hezkých myšlenek, které přinášejí pravou pohodu...

Co pro vás znamená advent? Kde a jak slavíte vánoce?

Advent je příprava na Kristův příchod – nejenom ten první ale i ten druhý –, takže to zahrnuje celý křesťanský život. To je nejlepší příprava na Vánoce. Na Štědrý večer bývám u sester voršilek a mám tam i půlnoční mši. Je to taková malá komunita, ale je to tam velice milé.

Za rozhovor děkuje a Boží požehnání do dalších let přeje

Jana Němečková

Světová náboženství : Judaismus - IV. Svátky

Mezi další židovské svátky patří Nový rok - **Roš ha-šana** - který se slaví v podzimním měsíci tzv. tišri (zhruba konec září začátek října), a to 1. a 2. tišri. Nový rok je pro Židy dnem stvoření světa. Pro tento den platí podobná náboženská pravidla jako pro sabat. Navíc tento svátek má ještě své zvláštní významy. Jejich smysl vyplývá ze tří dalších označení Nového roku jako Dne troubení, Dne vzpomínání a Dne soudu. V prvním názvu se odráží biblický příkaz troubit na beraní roh - tzv. šofar. Jeho kvílivý zvuk při novoroční bohoslužbě má věřící probudit z mravní ochablosti. Současně připomíná smlouvu mezi Bohem a Izraelem na hoře Sinaj, kdy rovněž zazněl zvuk šofaru. Druhé označení Nového roku - Den vzpomínání - připomíná, že se člověk má rozpomenout na své skutky a napravit je. Den soudu pak říká, že v novoroční den je celý svět souzen. Se slavením Nového roku je spojen zvláštní obřad konaný na břehu řek či potoků zpravidla odpoledne 1. den svátku, nazývaný tašlich. Toto hebrejské slovo člověku přikazuje: „odvrhneš“ - miní se hříchy. Věřící tak symbolicky činí, když do tekoucí vody házejí drobty chleba. Novým rokem začíná církevní kalendář.

Desátý den Nového roku se nazývá Den smíření - **Jom kipur**. Je nejvýznamnějším židovským svátkem, Židé nejen nepracují jako při ostatních svátcích, ale navíc drží celodenní půst. Myšlenka smíření předpokládá napravení, obnovení vztahu člověka k Bohu. Aby však k tomu došlo, musí se každý nejprve usmířit s lidmi. Židovská tradice proto žádá, aby ten, kdo jiným jakkoliv ublížil, požádal poškozené o odpuštění, ještě než se začne modlit. Svátek začíná úpěnlivou modlitbou v aramejštině zvanou „Všechny sliby“ (Kol nidre) - prosba o odpuštění všech nesplněných slibů. Ranní bohoslužba začíná velmi časně a s krátkými přestávkami trvá až do večera, kdy půst končí po modlitbě „Uzamčení“ (hebrejsky Ne'ila). Odpoledne se po četbě z Tóry předčítá biblická kniha Jonáš jako příklad Božího milosrdenství s těmi, kdo napravili své špatnosti. Na Den smíření Židé rovněž vzpomínají na nejbližší zemřelé při zvláštní modlitbě „Upamatování“ (hebrejsky Mazkir).

Necelý týden pod Dni smíření se slaví další dva svátky: **Sukot** - svátek stanů - jde o devítidenní sváteční období z něhož však jen první dva dny mají plně sváteční ráz a nesmí se při nich pracovat. Sukot těsně souvisí s biblickým příkazem pobývat sedm dní ve zvláštních stanech či stáncích. Stánek (suka) je nevelký provizorní přístřešek pokrytý listnatými ratolestmi nebo chvojí. Pobyt v suka připomíná biblické vyprávění o tom, jak Židé čtyřicet dní putovali pouští, než se usadili v Zaslíbené zemi. Suka přitom znázorňuje obtíže cesty, ale je též podoběností ochrany, která „jako oblak“ obklopovala izraelský národ. Hned po sukotu následuje tzv. Osmý den shromáždění - **Šemini aceret** - má jiný obsah než Svátek stanů. Je to dáno především významem zvláštní modlitby za déšť (Gešem), která se čte při ranní bohoslužbě. Bez podzimních a později jarních dešťů by se Zaslíbená země změnila ve vyprahlou poušť.

Markéta Konečná

(Použité prameny: M. Langleyová: Víry a vyznání, Slovart, 1994)

Slovo nemocným 2/6

Může žena zapomenout na své dítě? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu. (Iz 49,15)

Když je člověk nemocný, má bolesti, je odkázán na pomoc jiných lidí, nemá jistotu, jak se bude nemoc vyvíjet a jak skončí, naplňuje ho to strachem a úzkostí, se kterými se těžko vyrovnává sám. Proto potřebuje pomoc od těch lidí, kteří jsou kolem něj a kteří mu mohou jeho situaci usnadnit. Trpící člověk touží po pochopení a po vědomí, že s ním někdo prožívá jeho těžké stavy, že není opuštěný, ale že na něm ostatním lidem skutečně záleží. Nemocný člověk se musí ve svém nitru vyrovnat se skutečností, že ho nemoc postihla a že ji musí přijmout. Musí udělat všechno, co je lidsky možné, aby znovu dosáhl zdraví, musí důsledně dodržovat nařízení lékaře, přijímat léky, podstupovat nutné zákroky, které dávají naději na zlepšení stavu a na vyléčení nemoci. Všichni, kteří jsou kolem nemocného, ho musí podporovat v jeho naději na uzdravení svým optimistickým přístupem, svojí ochotou mu pomáhat, a usnadňovat nemocnému všechno, co prožívá.

Působení lidí je pro nemocného velmi důležité, ale mnohem důležitější je, aby se spoléhal na Boha, na jeho dobrotu, všemohoucnost a lásku ke každému člověku. Když má člověk vztah založený na důvěře v Boha v době, kdy se mu daří dobře, projeví se tento vztah i v době, kdy je mu zle, kdy je nemocný a nebo má jiné trápení. Jen Bůh zná dokonale stav každého člověka, jenom on ví, co mu může skutečně prospět. On nám svoji lásku projevil tím, že dal svého Syna jako obět' za naše hříchy. Ježíš Kristus žil náš život se všemi bolestmi, které v lidském životě jsou, nakonec zemřel potupnou smrtí na kříži. Musíme však stále mít na paměti, že trpěl za nás z lásky a ne z donucení. On proto zná všechno, co nás trápí, je s námi a pomáhá nám to snášet a dává všemu trvalou hodnotu, kterou my budeme umět ocenit až jednou na věčnosti.

Známe událost v Getsemanské zahradě, kde se Ježíš před svým utrpením modlil. Tento jeho příklad vede i nás k tomu, abychom se ve všech svých bolestech k Bohu obraceli s naprostou důvěrou a měli jistotu, že Bůh ví, co je pro nás dobré a prospěšné a že nám to ve své dobrotě jistě dá. Když nám to nedá v době, kdy my si přejeme, a ve formě, kterou my pokládáme za nejlepší, musíme důvěřovat jeho dobrotě a mít jistotu, že nás vyslyší způsobem, který pro nás bude nejlepší, a v době, která bude pro nás nejpříhodnější. Každá modlitba ovlivní člověka, protože mu dá vyrovnanost, vnitřní klid a sílu, aby se uměl vyrovnat se situací, kterou prožívá.

My se musíme často modlit za sebe, za svoje potřeby, ale také za lidi, se kterými žijeme a nebo se stýkáme. Musíme prosit, abychom jim uměli poskytnout tu pomoc, kterou právě potřebují a způsobem, který je nezraňuje, ale který je povzbuzuje. Když o to budeme prosit stále, budeme schopni tuto pomoc poskytnout vždy, když to budou lidé kolem nás potřebovat.

Otec Josef Šik

Milé děti,

prožíváme adventní dobu. Doma jistě máte adventní věnec a určitě se všechny těšíte, až se na něm zapálí poslední svíčka.

Víte, že zvyk používání adventního věnce je starý přibližně pouze sto padesát let a představte si, že ten úplně první adventní věnec měl podobu dřevěného kola od vozu bylo na něm mnohem víc svíček? Kde se tedy vzala tradice adventního věnce vám přiblíží následující příběh:

V minulém století žil v Německu evangelický pastor Johann Heinrich Wichern. Bydlel ve starém domě na samém okraji města Hamburk. Nebyl to jen tak obyčejný dům, nazýval se „Na drsném rohu“ a bydlely tu opuštěné děti bez rodičů, které se toulaly po ulicích. Pastor Johann se o ně staral. Jednou před Vánoci přemýšlel, jak by s dětmi mohli prožívat adventní období. Vzal velké dřevěné kolo od vozu a připevnil na něj dvacet malých červených svíček a čtyři velké svíce bílé. Kolo se svíčkami připevnil ke stropu místnosti. Každý den v Adventu se pak s dětmi modlil a společně vždy zapálili jednu svíčku, až jich konečně o Štědrému večeru hořelo dvacet čtyři.

Všem dospělými, kteří to viděli, se nápad velmi zalíbil a tak i další Vánoce byl vyhotoven kruh se svíčkami a navíc ozdoben jedlovými větvičkami. Zvyk se začal rychle šířit. První kostel, kde se objevil adventní věnec se čtyřmi svíčkami byl v Cáchách.

Víte správné odpovědi?

1. Věnec je symbol

- A) Vítězství
- B) Smutku
- C) Pokoje

2. Adventus – latinské slovo znamená

- A) Příjezd
- B) Příchod
- C) Podchod

3. Advent trvá od předvečera 1. neděle adventní až do předvečera:

- A) slavnosti Narození Páně
- B) svátku Svaté rodiny
- C) svátku sv. Jana Evangelisty

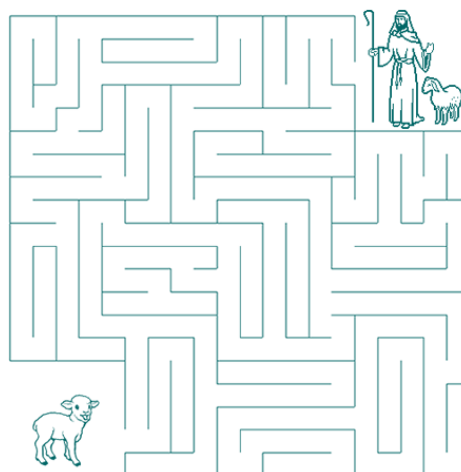
4. Čtyři svíce máme na adventním věnci.

Každá svíce symbolizuje

- A) jednu světovou stranu
- B) jednu mši svatou
- C) jeden adventní týden

5. Kterou neděli v adventu nazýváme ocelovou?

- A) První
- B) Třetí
- C) žádnou

Přeji vám Vánoce radostné a na sněhu

Elvira

Zdravím vás mládeži v tomto adventním čase,

nedávno mi byly „náctiletými“ položeny dvě otázky, které mě velmi zaujaly. Myslím, že i mnohé z vás čtenářů tato témata upoutají, a proto jsem se rozhodla je uveřejnit a zamyslet se nad nimi:

„Mám problém, se kterým si nevím rady. Všechny moje kamarádky se malují. Líbí se mi to a také ráda používám šminky. Jednou mě viděli namalovanou ostatní děvčata ze spolčá a dělali si pošklebky. Trápí mě to. Může se vůbec věřící holka malovat? A taky nějak více upravovat - třeba barvit si vlasy, holit nohy?“ Kamila, 15 let

Proti úpravám zevnějšku jsou jako námitka slyšet dva důvody – jde o zásah do Božího díla a pokud někdo o sebe pečuje, příliš dbá na to, aby se líbil, pěstuje svou ješitnost. Jenže kdo z nás nedělá se sebou nic proto, aby se druhým líbil? Aby pro ostatní vypadal příjemně a hezky? Každý se myjeme, češeme, muži pečují o svoje vousy nebo se holí... Také si stříháme vlasy, upravujeme nehty, nosíme rovnátka a tedy není třeba mít něco ani proti holení nohou či barvení vlasů... Kdo určuje, které úpravy zevnějšku jsou přípustné a které už ne? Jaké jsou hranice? Myslím, že je potřeba si uvědomit, že svět si v současnosti udělal z krásy modlu a lidé pro svoji vizáž obětují mnoho, často na úkor vlastní osobnosti. Jestliže máme nedostatky v oblastech charakteru, pak to vnější krása nespraví.

„Stane-li se krása prostředkem, který okrašluje svět, dává radost očím a hovoří o Dárci veškerého dobra i krásy, je darem požehnaným. Stane-li se krása cílem a všechno ostatní jí slouží jako prostředek, bývá pro majitele krásných tváří velikým nebezpečím.“

Snaha líbit se je mládí přirozená. Nemusíš ji potlačovat, jen usměrňovat. Aby se nezvrhla v ješitnost a fintivost. Je dobré naučit se užívat kosmetiku vkusně a s mírou. Můžeš být krásně upravená v obličejí, ale je třeba si uvědomit, že stejná krása a dokonalost by měla být i v tvém srdci.

Onehdy jsem si v tramvaji všimla pěkné dívky – účes s nádherným melírem, dokonalý make-up. Když sundala rukavice, viděla jsem její ruce. Nejdřív jsem si myslela, že jsem se spletla a dívám se na ruce někoho jiného. Tolik špíny za okousanými nehty... Tak jako děvče opomnělo, že je třeba věnovat stejnou péči i rukám pro dokonalý vzhled, tak my věřící často pozapomínáme, že stejnou péči o krásu zevně je třeba věnovat i kráse vnitřní.

Pokud máš krásnou a čistou duši, objeví se to nejen ve tváři a očích, ale i v držení těla, chůzi a gestech. Když jsi otrávená, hrubá a naštvaná - to vše budou vyzařovat tvoje sebelépe naličené oči i tvář, aniž si to uvědomuješ.

„Fyzická krása je vlastně odrazem jejího vnitřního obsahu.“

Kardinál Henri Nouwen

Ovládnání nálad a půvab úsměvu dokážou tvůj vzhled zkrášlit víc než kvalitní kosmetické přípravky. Nevěříš? Vzpomeň si na někoho zamilovaného z tvého okolí! Nezdálo se ti, že ta osoba nějak zkrásněla, rozkvetla a byla milejší a příjemnější než dřív? A určitě i o ona by ti potvrdila, jak jsou okolo ní najednou všichni skvělí. Nikdo v jejím okolí se nezměnil, ale změnila se ona. Dokáže víc rozdávat úsměv, radost. Lidé si toho všimnou a stejně pozitivně reagují. Přitažlivost a krása, ačkoli ji obdivujeme na povrchu, vyvěrá zevnitř.

„Zajímalo by mě, jak je to s módou? Konkrétně do jaké míry může chodit křesťan moderně oblékaný? A může mít piercing nebo tetování?“ Gabriela, 17 let

„Všechno je mi dovoleno – ano, ale ne všechno prospívá. Všechno je mi dovoleno – ano, ale ničím se nedám zotročit.“ I.Kor 6,12-13

Nelze tvrdit, že by nám evangelium říkalo, abychom se oblékali jinak než ostatní: lépe nebo hůř. Je naprosto přirozené a normální, že se dívky rády moderně oblékají. Na tom není nic špatného. Jediné, co mě děsí, je bezhlavé přizpůsobování se módním trendům. Dnes slovo módní lze jednoduše zaměnit za provokativní, vyzývavý... Často za cenu módního výstřelku jde do háje vkus a slušivost a také slušnost. Myslím, že převážně věřící dívky mohou ukazovat, že oblečení může mít svůj styl a originalitu, které vyzdvihnou jejich osobnost, i když nebudou chodit po ulici polonahé...

Pavel VI. tvrdí, že žena má také zvláštní hřivnu - smysl pro krásu. Využijme této hřivny i v oblékání, tak abychom oděvem neprovokovaly, nevychloubaly se a nesváděly! Zkus si vybírat oblečení tak, aby šaty zvýraznily barvou i střihem tvou osobu ale nedělaly z tebe někoho jiného, než ve skutečnosti jsi. Pokus se zamyslet nad těmito otázkami:

Jsem na tom tak špatně, že chci být středem pozornosti ostatních kvůli výstřednímu oblečení?

Není pro mě móda nebezpečná tím, že se jí nedokážu v něčem i zříct?

Je pro mě důležitá značka víc než praktičnost a vkusnost?

Máš touhu ozdobit své tělo tetováním či piersingem. Co tě k tomu vede? Přeješ si být odlišný od svých kamarádů, prahneš po tom, aby tě obdivovali, snažíš se být originální?

Zvaž si, zda je lepší ve společnosti zaujmout např. svými schopnostmi nebo tím, co může mít každý, když si to zaplatí?

Nebylo by pro tebe prospěšnější využít svůj čas a energii jinak?

Naplní a uspokojí můj život, když budu mít super tetování (vytetovaný obrázek už zítra vyjde z módy) nebo extravagantní piersing (stojí mě ta bolest a příp. následky za to)?

Copak nemám svoji hodnotu i bez příkras a ozdob svého těla?

Jak a čím mi tetování nebo piersing prospěje k tomu, abych dokázal lépe milovat Boha a své bližní?

Indiánská výprava

Naše společné rozhodnutí - dělat něco pro děti a čímkoliv přispívat k životu farnosti - které jsme učinili v Schönstattu, se stále rozvíjí. Proto jsme se také pustili „plni odhodlání“ do chystání celodenní výpravy, pro kterou jsme zvolili téma Indiáni a život kolem nich.

Všechno začalo tím, že jsme se chtěli více poznat s dětmi z Prušánek a prožít s nimi hezké chvíle. A to se nám, myslíme, nakonec docela povedlo...

Myšlenka uskutečnit takovou akci sice nenapadla nás, ale inspirovala nás natolik, že jsme se ze všech sil snažili přispět k její realizaci. Ani příprava stanovišť nebyla vůbec jednoduchá (toho jsme se samozřejmě zhostili s velkou mírou optimismu). Rozdělili jsme si stanoviště, nachystali věrohodné kostýmy a začali vymýšlet, jaké záhadné a obtížné překážky na děti přichystáme. Pro představu vám uvedeme několik úkolů, které všichni zdárně absolvovali. A také to, jak samotná hra probíhala.

Nejdřív děti musely vyluštit šifru, aby dostali mapu trasy. V ní bylo napsáno jméno starého indiána („Ten, který když byl mladý, porazil náčelníka v kostkách a skákal přes oheň tak dlouho, až si propálil mokasíny“). Zahrály si s ním indiánské kostky a museli mu říct z paměti jeho jméno v celé kráse, aniž by ho spletli. Poté se naučili, jak změřit strom pomocí metrové tyčky. Po zdárném prolezení (proskočení) pavučinou plnou nástrah pokračovali na stanoviště, kde měli za úkol vylézt na strom a posbírat papírky s textem písně sv. Františka. Aby to nebylo tak jednoduché - jednu sloku se museli naučit nazpaměť. Píseň měli potom odrecitovat u dalších indiánů. Pro namáhavý den si museli ulovit potravu, a proto jim další rudé tváře poskytly luk a šíp za účelem ulovení jelena (vyrobeného ze dřeva a slámy). Jelikož jsme počítali s tím, že možná nebudou tak úspěšní jako praví indiáni, byly pro ně připraveny párky, které si mohli opéct na ohni. Ale byl v tom jeden háček - k jídlu se nemohli dostat bez aromatického amuletu, který získali od náčelníka zvaného „Ten, který sedí na kameni“, výměnou za to, že mu museli prozradit své vymyšlené indiánské jméno. Indiánského náčelníka představoval Otec Roman, který v kostýmu vypadal opravdu věrohodně.

Po mnoha dalších hrách jsme se dostali znova na faru, kde jsme prožili také mnoho zábavy. Příjemným zakončením náročného dne a zároveň této výpravy bylo svěcení místnosti určené misijnímu klubku.

Výpravu hodnotíme jako velmi zdařilou. Nejen že jsme se od prušáneckých skautů přiučili mnoho nového, ale také jsme prohloubili stará a navázali nová přátelství. Myslíme si, že spolupráce dvou farností je dobrá, a že nám může přinést mnoho zajímavých zážitků. Snad se výprava líbila i ostatním tak jako nám. Doufáme, že se do budoucna bude připravovat víc takových akcí, a že se jich děti zúčastní v tak hojném počtu jako letos.

Verča a Maruška

Misijní jarmark

V neděli 22. října se uskutečnil v naší farnosti misijní jarmark. Předcházely mu velké přípravy: děvčata z misijního klubka celý rok vyráběla obrázky, ozdoby do květináčů, andělíčky, dekorační skleničky, pránička, drátkované kamínky, křížky a další drobnosti, které pak nabízela za váš dobrovolný příspěvek.

Všechny přípravy vyvrcholily sobotní večerní vigilií v kostele, při níž jsme mysleli na děti z chudých zemí světa a četli jsme příběhy z jejich života.

Dozvěděli jsme se například, že každý den zemře 30 000 dětí hladem, mnoho jich je sexuálně zneužíváno, mnoho dětí také musí od malička těžce pracovat a žít ve své početné rodině.

Uvědomili jsme si, že není samozřejmostí mít co jíst, kde spát, do čeho se oblékat a mnoho dalších věcí. Vigilií jsme zakončili modlitbou Papežského misijního díla dětí a rozešli jsme se domů.

V neděli ráno jsme se v dostatečném předstihu sešli na faře a přichystali stánky na jarmark. A pak už jsme jen napjatě čekali, jestli někdo přijde a přispěje na výstavbu školy v Bangladéši...? A dočkali jsme se! Účast byla opravdu hojná. Díky štědrosti farníků jsme na PMDD poslali přes 18 000,- Kč.

PÁN BŮH ZAPLAŤ!

Markéta Bílková a Maruška Adamcová

Místnost pro Misijní klubko

Během celého roku se pozvolna, ale cílevědomě, uskutečňovala proměna farního sálu, na jejímž počátku stála odvážná myšlenka. Chtěli jsme dětem vytvořit prostředí, které by bylo „jejich“, ve kterém by se mohly scházet po celý rok, a ve kterém by se cítily doma. Vycházeli jsme ze zkušeností získaných organizováním „rorátů“, tedy sobotního dopoledního programu, který připravily maminky svým dětem, aby přispěly k adventní přípravě na Vánoce. Všichni se na „roráty“ těšili a bylo jim líto, že trvají jen čtyři soboty. A tak procitla touha „roráty prodloužit“ na celý rok. Ale jak?

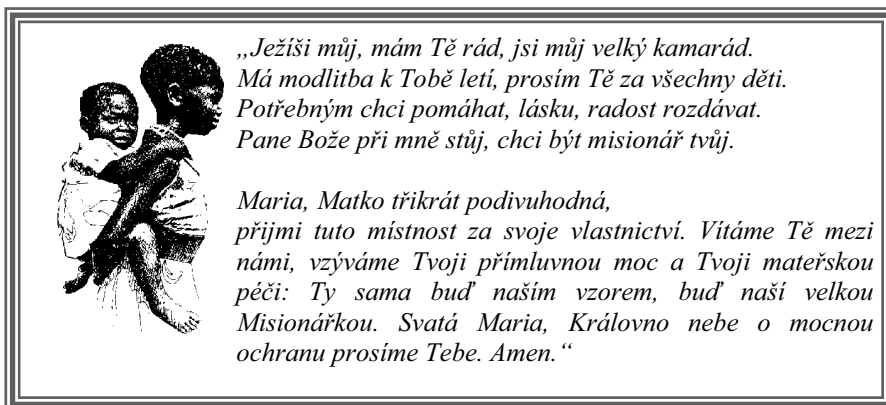
V té době bylo Misijní klubko ještě „v plenkách“, ale myšlenka misíí pomalu zapouštěla kořínky v dětských srdéčkách našich malých misionářek. Pan farář si vzpomněl na starobylý zvyk vymalovat místnosti biblickými motivy a požádal děvčátka, aby si sama navrhla, které události z bible by chtěla v místnosti mít. Ta vzala úkol naprosto vážně, navrhla vymalovat místnost událostmi z počátků dějin spásy a svůj návrh stvrdila vlastnoručními podpisy. A tak vznikla představa proměnit stěny sálu v rajskou zahradu a moře s Noemovou archou. Ještě si přála symbol Božího oka a pan farář přidal přání mít v novém sále obraz Panny Marie.

Psal se prosinec 2005. Nyní nastala doba realizace. Nejprve malíř. Kdo to všechno namaluje? Nakonec se podařilo pro tento úkol získat Magdalenu Husákovou, která studuje Akademii výtvarných umění v Bratislavě (její dílo známe již z pláten, kterými jsme vyzdobili kostelíček na Zelený čtvrtek). A tak 31. ledna 2006 začíná namáhavá a nákladná práce. Je třeba zpevnit plochu nátěry, nanést základní barvu a počkat, až vše dobře vyschne. Bylo nesmírně zajímavé pozorovat, jak postupně získává sál novou tvář. Za tři týdny bylo všechno hotovo. Díky štědrým sponzorům je vše zapláceno, aniž by se nějak zatížil rozpočet farnosti.

Tím však vše teprve začíná. Nyní přichází na řadu vybavení místnosti. Odkud na nás bude shlížet „Boží oko“ a odkud Panna Maria. Na návrh Magdalény umístíme obojí na pilíř mezi okny směrem ke kostelu. Tak vzniká další úprava, prozatím jen v myšlenkách. Místnost rozdělíme na dvě části - jedna bude sloužit činnosti a druhá modlitbě. Postupně se ukazuje, že bude třeba nové vybavení - stoly, skříňky, závěsy, osvětlení. Postupně, tak jak se daří získávat další sponzorské dary, nabývá místnost svoji nynější podobu.

Vše směřuje k velkému okamžiku, kdy slavnostně předáváme dětem místnost zasvěcenou Panně Marii. Stane se tak v pátek 27. října, večer za účasti více jak šedesáti přítomných - dětí, mladých i některých rodičů. Přenášíme „klubíčkovou“ Pannu Marii do poschodí, čteme z Písma svatého, zpíváme hymnu PMDD a děvčátka připevňují svoje jmenovky ke keramickému reliéfu Matky Boží. Žehnáme místnost. Vládne posvátná, radostná atmosféra, kterou jsme ve svých srdcích připravovali celý rok. Zde je modlitba z upomínky na tento den:

Nyní začíná sál žít svým novým životem. Jeho atmosféra se postupně začíná přelévát i na ostatní. Místnost, kterou připravila děvčátka z Misijního klubka slouží také některým dětem k výuce náboženství a k výuce němčiny. Svě místo v ní začínají nacházet také ministranti, v neděli 3. prosince sloužila během předvánočního jarmarku jako místnost pro dílničky (a všem se tu velice líbilo) a naposledy zde prožili krásné setkání senioři.

Děkujeme všem zúčastněným za přízeň a podporu. Naše místnost je otevřena všem, kteří chtějí zažít její atmosféru a přítomnost Panny Marie, pro kterou jsme sál připravili.

Misijní klubko

Benefiční koncert

Římskokatolická farnost v Bystřici nad Pernštejnem pořádala v sobotu 11. listopadu 2006 v kostele sv. Vavřince benefiční koncert k nedožitým 80. narozeninám učitele, skladatele a sbormistra Josefa Kšici. Účinkovali varhaníci Josef a Přemysl Kšica (syn a vnuk pana učitele) a zpěvačka Pavla Kšicová (snacha pana Kšici). Na programu byly skladby J. S. Bacha, Leoše Janáčka a hlavně pana učitele. Byly to duchovní písně Anděle Boží, Desatero, Otčenáš a Písně na texty z Písma svatého – Jde oráč; Buď světlem, buď láskou; Sám budu pásti ovce. Mariánskou úctu vyjádřil zemřelý pan učitel ve skladbách Ave Maria; Maria, tys moje radost a Zdravas Královno.

Výtěžek dobrovolného vstupného byl věnován na opravu bystřického hřbitovního kostela.

Koncertu se zúčastnilo i několik olešnických farníků. Byl to pro nás hluboký zážitek, jednak z duchovních textů, z mistrovského varhanního provedení skladeb i nádherného altu paní Pavly Kšicové. Sváteční pocit byl umocněn i prostředím opraveného kostela. Při poslechu mi před očima živě vytanul obraz pana učitele, který několikrát dirigoval i náš sbor v Olešnici.

Anna Soukalová

Adventní vzpomínání

Při rozžaté svíčce na adventním věnci a při vytváření svícňů pro nemocné v naší farnosti, jsme my senioři společně vzpomínali na to, jak jsme prožívali adventní dobu jako děti.

Advent je nejen doba očekávání příchodu našeho Spasitele, ale také doba mnoha radostí pro děti. 5. prosince, v předvečer svého svátku, přicházel s nadílkou svatý Mikuláš a někomu prý nadělovala 8. prosince také „Matička“. Advent je ale především období rorátů. A o těch budu vyprávět zvlášť.

V Olešnici v kostele začínaly roráty o půl sedmé ráno. Olešnické děti a děti z okolních vesnic, které přicházely pěšky, přišly až na půl sedmou, ale děti z Kněževsi musely vstát už o páté, šly pak na rozcestí u Kněževse a odtud autobusem ve tři čtvrtě na šest do Olešnice. Protože byl kostel ještě zamčený, čekávaly v průjezdu u Oderských, který byl stále odemčený a sloužil tak jako jakási čekárna. Na tom by nebylo nic zvláštního, ale v průjezdu byly kolem zdí skleněné police a v nich vystavené prázdné rakve. V té době tam totiž sídlila pohřební služba. To víte jak se děti bály, vyprávěly si strašidelné příběhy a navzájem se děsily.

Po rorátech ve vymrzlém kostele se Olešňáci klidně vrátili domů a často ještě na chvíli šupli pod dosud nevychladlé peřiny. Křtěnovští šli do školy a pan školník, i když naoko huboval, jim dovolil, aby si sedli kolem kamen, v kterých zrovna zatopil. Kněževeští zase chvíli počkali mezi rakvemi, než pojedou autobus a když se vrátili domů, stačili se sotva nasnídat, převléknout si mnohdy promočené oblečení a hajdy do školy. Přes všechny obtíže, když někdo z dětí nemohl na roráty jít, tak byl nešťastný, protože nedostal od pana faráře obrázek - a těch zážitků o které přišel!

Na konci adventu konečně přišel Štědrý den. To bylo těšení na večer. Po celý den jsme se snažili držet půst, abychom večer uviděli zlaté prasátko. Většinou jsme to nevydrželi a něčeho si zobli, takže žádné prasátko nebylo. Po večeri se ještě zanesly nějaké dobroty dobytku do chléva - nezapomnělo se na žádné živé tvory v domě. Když jsme se vrátili, zjistili jsme, že u nás už Ježíšek byl - zase jsme ho propásli. Dárků bylo pod stromečkem o mnoho méně a byly skromnější než dnes, ale o to byla větší radost z nich. Potom jsme rozkrajovali jablka, abychom zjistili, kdo bude mít v příštím roce štěstí, pouštěli jsme po vodě v umyvadle lodičky z ořechových skořápek, házeli střevícem a při tom jsme zpívali koledy. Když měl někdo příbuzné a dobré známé ve vesnici, tak se navzájem navštěvovali, z kostelní věže muzikanti vytrubovali krásné koledy a vítali tak všechny na slavnou půlnoční mši svatou.

Na závěr našeho seniorského vzpomínání jsme si potom společně přáli, aby dnešní děti, až jednou zestárnou, měly také takové bohaté vzpomínky. To, co vidíme v televizi nebo na internetu se rychle vytratí, kéž by se nevytratily i pěkné zvyky z našich rodin, aby jednou bylo na co vzpomínat.

Jaroslava Kolářová

Něco pro kluky

Velký impuls našemu scházení dala ministrantská pouť 23. 9. 2006 kde jsme si řekli, že bychom se chtěli scházet.

Vážení zákazníci, především potenciální ministranté, jak jste asi postřehli, ministranti se začali opravdu scházet! Protože jsme nenašli vhodnější datum, začali jsme se scházet v neděli dopoledne po ranní mši sv. a končíme před hrubou.

na sněhu. Chtěli bychom se taky naučit něco nového, např. z oblasti skautingu, něco o světcích, atd. Rádi bychom občas někam vyjeli.

Hlavní cíl je samozřejmě naučit se dobře ministrovat a vytvořit společenství. Na schůzky nechodí jenom ministranti, ale i kluci, kteří se na službu u oltáře teprve připravují.

Pokud bys chtěl ministrovat, ty, čtenáři, a neumíš to, chceš se to naučit a chodíš na základku, určitě dojdi na naši schůzku po ranní mši sv. Pokud se bojíš, zeptej se pana faráře nebo kamaráda, který tam chodí. Už se na tebe těšíme, tak určitě přijď.

Honza Novotný

Logo farního časopisu

V letošním únorovém čísle farního časopisu jsme vyhlásili Soutěž na návrh nového loga farního časopisu. Očekávali jsme, že farníky tato výzva zaujme a kreativně se zapojí. Bohužel do uzávěrky akce se neobjevil ani jeden návrh.

Z této skutečnosti lze odvodit buď lhostejný přístup čtenářů nebo se jim stávající logo líbí a necítí potřebu ho změnit. A proto časopisu Společnou cestou bude současné logo zachováno.

redakce

Pastorační farní rada (PFR)

Na tomto místě budete pravidelně informováni o činnosti PFR a závěrech jejího jednání.

1. Nejprve ještě jednou k přípravě a průběhu voleb. 9. září vyšlo speciální číslo Farního zpravodaje, jehož součástí byl nominační lístek a pokyny k volbám. Vytisknuto bylo sto kusů (dotisknuto pak ještě dalších dvacet). Základním představou bylo, že PFR bude mít osm členů, z nichž polovina bude jmenována mnou a polovina bude zvolena. Těchto osm členů budoucí PFR mělo rozhodnout o definitivní podobě PFR a počtu jejich členů na základě projednání a schválení budoucích stanov PFR (základem tohoto jednání je text stanov Pastoračních rad v královehradecké diecézi). Byla ustanovena volební komise (VK) ve složení: P. Roman Strossa, farář; ing Josef Kánský; Markéta Kánská a ing Marie Adamcová.

Váš zájem nominovat kandidáty do voleb předčil i ty nejsmělejší představy. Celkem bylo nominováno sto devatenáct členů farnosti! Členové VK rozhodli, že na základě slova z Písma svatého: „...shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoliv věc...“ (Mt 18,19) vyřadí z nominací ty, kteří jsou navrženi pouze jedním hlasem. I přesto zůstalo osmdesát jedna nominací, které představovaly celkem čtyřiačtyřicet návštěv. Bylo totiž třeba nominované oslovit a zjistit, zda svoji nominaci přijímají či nikoliv. Členové VK si rozdělili farnost na čtyři „volební okrsky“ a postupně navštěvovali jednotlivce, kteří byli nominováni a zjišťovali jejich postoj. Tyto návštěvy posunuly termín voleb z 8. na 15. října. Všem, kteří nás přijali do svých domovů a byli ochotni sdělit svůj názor, děkuji. Byl to sice velmi náročný týden, ale plný zajímavých setkání. Na konci snažení VK zůstalo dvacet devět nominovaných. Mezi nominovanými chyběli ti, kterým jsem už před volbami oznámil, že je chci jmenovat členy PFR a oni můj návrh přijali.

Volby proběhly v neděli v kostele po mších svatých a zúčastnilo se jich dvě stě tři členů farnosti. To je opět velká účast. Volilo se celkem osm nominovaných. První čtyři se stali volenými členy PFR a další čtyři jsou zvoleni pro případ, že by někdo v první čtveřice své členství v PFR ukončil. Ještě jednou děkuji všem, kteří se přípravy i průběhu voleb účastnili a tak umožnili, aby měly důstojný průběh. Nyní seznam členů PFR:

Volení členové PFR podle abecedy:

Kintrová Magdalena
Novotný Jan, ing
Soukalová Anna
Stejskal Alois

Jmenovaní členové PFR podle abecedy:

Adamec Pavel, ing
Kolářová Jaroslava
Sobotková Jarmila
Vojta František

25 Zprávy z Pastorační farní rady

2. První zasedání PFR se uskutečnilo v pondělí 27. listopadu 2006. Trvalo téměř čtyři hodiny a předmětem jednání bylo projednávání stanov. Byla položena zásadní otázka, zda stanovy vůbec potřebujeme a jaké. Poté co jednotliví členové vyjádřili svůj názor bylo rozhodnuto, že nějaká pravidla PFR pro svoji činnost potřebuje a začalo se s projednáváním textu stanov pastoračních rad královehradecké diecéze bod po bodu. Ačkoli jsme jednali téměř další dvě hodiny, probrali jsme přibližně jen třetinu textu. Bylo tedy domluveno, že další setkání PFR se uskuteční 9. 12. 2006. Zazněly různé názory, na kterých je cenné především to, že to nejsou jen názory jednotlivců, zástupců jednotlivých rodin, organizací nebo zájmových skupin, ale postoje, které se snažili vyjádřit také postoje mnohých ostatních členů farnosti. Proto jednání trvalo tak dlouho. Bylo korektní, bez jakýchkoliv osobních výpadů nebo snahy prosazovat svoje názory na úkor těch druhých. Nejvíce času bylo věnováno otázce, zda stanovy opravdu potřebujeme a otázce počtu členů PFR. Podrobnější informace budou uveřejněny, jakmile bude celý text stanov projednán a schválen. Na závěr jednání byly členové PFR seznámeni s tématy, které bude třeba projednat, stanovit jejich prioritu a způsob jejich uskutečnění.

3. Přehled úkolů a témat, které bude třeba postupně na zasedáních PFR probrat:

- Fara - *vypracovat CELKOVÝ KONCEPT VYUŽÍVÁNÍ FARNÍHO KOMPLEXU*
 - úpravy - kvůli plánovanému příspěvku faráře na provoz fary
 - kvůli možnému příchodu maminky pana faráře a jejímu opatrování
 - opravy - vlhkost v přízemí, střecha, fasáda + okna, topení - je otázka jestli se mnoho neprotopí a zda by nestály za úvahu nové rozvody, tzn. investice do budoucnosti

Kostel

 - schody, zábradlí, světla
 - oprava závad na věži a na kostele zvnějšku (jednání s panem Plíhalem)
 - presbytář - omítky, úprava liturgického prostoru,
 - loď - osekání zdi zevnitř na severní straně (vlhkost), vymalování kostela, nový rozhlas (spojit s vymalováním kostela), kotel v sakristii, varhany
- Pastorace
 - *pravidelná pastorační práce* - maminky s malými dětmi, předškolní děti, školní děti, mladí, rodiny, senioři
 - *projekty* - vybudování zázemí pro maminky, děti, mladé, rodiny a seniory
 - VE SPOLUPRÁCI s Orlem, Charitou, Městem, školou atd...
 - misijní a evangelizační projekty
 - poutě a zájezdy
 - nový betlém do kostela, korunovace sochy Panny Marie
- Aktuální aktivity
 - poutě Krakov?, Řím?, Schönstatt?
 - brigáda - pomoc při renovaci Orlovný
 - oprava kříže na náměstí.

p. Roman Strossa, předseda PFR

Ze života farnosti - přehled bohoslužeb 26

23. 12. 2006	7.00	Roráty - po nich chystání stromečku pro zvířátka
24. 12. 2006 Štědrý den <i>(neděle)</i>	8.00	Po mši svatě od 8.30 do 11.30 roznášení betlémského světla
	14.00	mše svatá pro rodiny s dětmi - děti hrají a předvedou scénku
	22.00	„Půlnoční“ mše svatá - zpívá chrámový sbor 1. mši vánoční od Eduarda Marhuly
25. 12. 2006 Slavnost Narození Páně Hod Boží vánoční	8.00	mše svatá
	11.00	mše svatá - zpívá chrámový sbor 1. mši vánoční od Eduarda Marhuly
26. 12. 2006 Slavnost Svatého Štěpána, prvomučedníka	8.00	mše svatá
	11.00	mše svatá
	14.30	Jesličková slavnost, zpívání koled
31.12.2006 Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa <i>(neděle)</i>	8.00	mše svatá - přehled o životě farnosti <u>Během mše svaté obnova manželských slibů</u>
	16.00	mše svatá - přehled o životě farnosti a svátostné požehnání - následuje společná silvestrovská oslava pro všechny v Orlovně
1. 1. 2007 Slavnost Matky Boží Panny Marie	8.00	mše svatá
	11.00	mše svatá
7. 1. 2006 Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ <i>(neděle)</i>	8.00	mše svatá
	11.00	mše svatá Po obědě začíná Tříkrálová sbírka
8. 1. 2006 Svátek Křtu Páně <i>(pondělí)</i>	8.00	Adorační den mše svatá
	17.30	mše svatá

Svátosti a svátostiny

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

21. 10. 2006 pana Václava Novotného, nar. 25. 5. 1929

12. 12. 2006 paní Vlastu Žilovou, nar. 3. 3. 1947

Omluva

Redakce zpravodaje se omlouvá za chybu v minulém (říjnovém) čísle Společné cesty. V rubrice Svátosti a svátostiny jsme chybně uvedli jméno zemřelé paní Františky Hauptové. Byla uvedena jako paní Františka Stejskalová. Jedná se o její jméno za svobodna. Děkujeme za pochopení a shovívavost.

redakce

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni :**

dne 28. 10. 2006 Tomáš Halámek

nar. 12. 9. 2006 v Boskovicích

dne 10. 12. 2006 Aneta Krčilová

nar. 10. 7. 2006 v Boskovicích

*„Naše tápající lidstvo čeká na tebe,
betlémské Dítě,
jež přicházíš zjevit Boží lásku.
Ty, Králi pokoje,
nás vybízíš právě dnes,
abychom se nebáli
a svá srdce otevřeli dokořán
k vyhlídkám naděje.“*

Jan Pavel II.

Požehnané Vánoce a správný start do nového roku přeje redakce.